

Poczynając od 1948 roku zorganizowano po raz pierwszy w Polsce hodowlę selekcyjną pszczół, utworzono 5 stacji hodowlanych, zorganizowano 17 trutowisk, sporządzono instrukcje hodowlane, przepisy ochrony hodowli, księgi zarodowe i wyhodowano około 2 500 matek selekcyjnych. Wyszkolono przy tym pierwszych w kraju hodowców matek pszczelich.

Przeanalizowano wszystkie czynniki mające wpływ na produkcję miodową pasieki i przedstawiono je w formie logicznego układu powiązanego (schematu).

Opracowano po 1955 r. własne metody badania: wytrzymałości węzy, działania temperatury wytwarzania i magazynowania węzy na jej trwałość oraz metodę wykrywania zafałszowań wosku pszczelego.

Dla użytku władz centralnych opracowano w Zakładzie normy na miód i wosk pszczeli, plany rozwoju pszczelnictwa oraz projekty rozporządzeń w sprawie zwalczania chorób pszczół i ochrony trutowisk.

Na zlecenie Ministerstwa Rolnictwa opracowano nową konstrukcję uli 3 systemów: Dadanta, warszawskiego i wielkopolskiego. Ulepszono i rozpropagowano poławiacz pyłku. Rozpoczęto produkcję aparatów do sztucznego zapładniania matek pszczelich (w 1960 r. — 10 sztuk).

W 1959 r. zainicjowano formę i program współpracy naukowej między zakładami pszczelarskimi krajów socjalistycznych w ramach SEW. Program zreferowano na konferencji w Moskwie w marcu 1960 r. Nawiązano współpracę z organizacjami międzynarodowymi: „Amimondia”, „Bee Research Association”, „Amateur Entomologist's Society”, „International Commission for Beebotanic of IUBS”. Kontakty bezpośrednie z zakładami naukowymi pszczelarskimi w różnych krajach Europy, w Indiach i USA są stałe. Praktykę w Zakładzie Pszczelnictwa odbyło 8 pracowników naukowych z Czechosłowacji, Rumunii, Bułgarii, Jugo-

slawii, NRD. Pracownicy Zakładu wyjeżdżali do wielu krajów Europy, a dwóch odbyło roczną praktykę w USA.

Z inicjatywy Zakładu zorganizowano w 1959 r. Komisję Pszczelnictwa przy Komitecie Zootechnicznym Wydziału V PAN wciągając do współpracy wszystkie zakłady uniwersyteckie, które mają jakikolwiek związek z badaniami pszczelarskimi.

Pracownicy Zakładu obsłużyli ponad 500 kursów pszczelarskich na terenie całego kraju. W czasie 15 lat istnienia Zakładu pracownicy opublikowali 80 prac naukowych i 216 artykułów popularnych. Od 1957 r. wydano 12 „Pszczelniczych Zeszytów naukowych”, o łącznej objętości 640 stron (40 ark. druku).

Zakład Pszczelnictwa SGGW

Dr Jerzy Woyke

Zakład utworzono w 1934 r. Kierownik — inż. S. Blank-Weisberg, asystent K. Lubliner-Mianowska. Zajmowano się rozmieszczeniem różnych typów uli w Polsce oraz badaniami pyłków.

Po wojnie — kierownik inż. A. Seeger zajmował się technologią miodu.

W 1952 r. Zakład przeniesiono z Warszawy do Skierniewic. Kierownik — mgr J. Woyke. Przy Zakładzie znajduje się 60-pniowa pasieka. Ponadto w majątkach SGGW znajduje się 5 dalszych pasiek, w których można przeprowadzać doświadczenia.

Zajmowano się:

A. Biologią naturalnego unasieniania. 1. Uzyskano dowody na wielokrotną kopulację matki w czasie jednego lotu godowego. 2. Opisano przebieg kopulacji pszczół. 3. Odkryto przyczyny powtórnych wylotów u przednio unasienionych matek.

B. Sztucznym unasienianiem matek. 1. Stwierdzono, że dotychczas używano zbyt małych

Spis byłych i obecnych pracowników naukowych

Zakładu Pszczelnictwa (dawniej Instytutu Pszczelarskiego, Oddziału Pszczelarskiego IZ, Działu Pszczelarskiego PINGW)

Mgr inż. J. Bańkowski, inż. Cz. Bojarczuk, mgr inż. W. Bojarczuk, doc. dr L. Bornus, F. Bober, mgr inż. A. Chwałkowski, mgr inż. J. Curyło, prof. dr A. Demianowicz, doc. dr Z. Demianowicz, mgr inż. Z. Głowska, mgr inż. M. Gromisz, mgr inż. B. Jabłoński, inż. J. Kalinowski, mgr inż. W. Liśkiewicz, mgr inż. L. Majeranowski, mgr inż. I. Maksymiuk, mgr inż. W. Maksymiuk, dr W. Pałyra, inż. A. Pietrosiński, inż. R. Podsoński, mgr inż. J. Serwatka, mgr inż. Z. Soczek, mgr S. Stefański, mgr inż. S. Surdacki, L. Szczepiński, P. Szczepocki, mgr inż. Z. Szkutnik, inż. A. Szulc, J. Szulc, J. Szymankiewicz, inż. J. Smierchalski, inż. H. Traczyk, mgr inż. Z. Wasilewska, mgr inż. T. Wawryn, mgr inż. W. Zalewski, mgr inż. Z. Zienkiewicz, J. Zięba, mgr inż. C. Zmarlicki, mgr inż. Z. Zniszczyński.

dawek nasienia do sztucznego unasieniania. Zwiększenie dawek pozwoliło uzyskać matki unasienione tak samo jak naturalnie, a nawet lepiej. 2. Stwierdzono, że w pewnych warunkach pszczoły nie odróżniają larw pszczelich od trutowych.

Obecnie prowadzi się badania:

A. Nad techniką sztucznego unasieniania, w szczególności — który truteń z kolei najlepiej unasienia matkę? (Zachowanie się matek w różnym stopniu unasienionych). B. Nad determinacją płci. C. Nad dziedziczeniem.

Rozpoczęto prace nad hodowlą wysokoproduktywnych pszczół.

Następujące osoby uzyskały stopień magistra w Zakładzie Pszczelnictwa SGGW: Z. Soczek, Z. Głowska, C. Zmarlicki, T. Obrębski, H. Stefańska, F. Zaleski, H. Kargoł, A. Zawilski.

Tytuł inżyniera z pszczelarzy uzyskali: B. Wojnarowicz, J. Kluk, M. Mantey, W. Kumkowska, A. Radzik, I. Zimny.